

БЕЗДУШКО

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Живяла някога една вдовица със сина си, който се казвал Джуанин. Когато той станал на тринадесет години, поискал да тръгне по света, за да търси щастието си.

— Малък си още, за да бродиш по света — казала му майка му. — Когато възмъжееш и с един удар на краката свалиш бора, който расте зад къщата ни, тогава ще можеш да тръгнеш.

Оттогава всяка сутрин, веднага щом станел от леглото, Джуанин тичал към дървото и с всички сили блъсвал стъблото с двата си крака. Но дървото оставало неподвижно, а момчето отскачало от него и падало по гръб. Изправял се Джуанин, отърсвал пръстта от себе си и се прибирал вкъщи.

Накрая, в една прекрасна утрин, той събрал всичките си сили, блъснал дървото, то трепнало, наклонило се и се повалило на земята, а корените му излезли от земята.

Джуанин извикал майка си. Тя видяла падналото дърво и казала:

— Сега, сине мой, можеш да отидеш, където искаш.

Джуанин се сбогувал с майка си и тръгнал на път. Дълго вървял и накрая стигнал в един град. Кралят на този град имал кон на име Рондинело. Никой не можел да го обяди. На всички се отдавало да изминат с него само няколко крачки: конят ги хвърлял на земята. Джуанин забелязал, че той се плаши от собствената си сянка и предложил той да обяди Рондинело. Той отишъл в конюшната, започнал да го гали, ласкаво произнасял името му и съвсем неочаквано се метнал на седлото и изкарал Рондинело на улицата, като се стараел да язди срещу слънцето. Рондинело не виждал сянката си и вървял спокойно. Джуанин опънал поводите, пришпорил коня и се понесъл в галоп. След четвърт час конят бил кротък и послушен като агънце, но не позволявал на никого да го възседне, освен на Джуанин.

От този ден кралят взел Джуанин на служба при себе си и така го заобичал, че другите придворни започнали да му завиждат и да хранят злоба към него. И започнали да мислят как да се избавят от него.

Кралят имал дъщеря, отвлечена преди няколко години от магьосника Бездушко. Оттогава никой не знаел къде е тя и какво е станало с нея.

Слугите отишли при краля и му казали, че Джуанин се хвалил, че може да освободи кралската дъщеря. Кралят заповядал да извикат при него Джуанин. На бедния Джуанин това известие му дошло като

гръм от ясно небе — той за първи път чувал за това. Но на краля само при мисълта, че някой може да се пошегува с неговото нещастие, очите му потъмнявали от гняв:

— Ти или ще я освободиш — казал той, — или ще заповядам да ти отрежат главата!

Като разбрал, че няма начин да накара краля да му повярва, Джуанин поискал да му дадат ръждясалия меч, който висял на стената, оседлал Рондинело и тръгнал на път. В гората той срещнал един лъв, който му направил знак да спре. Джуанин се уплашил, но се срамувал да побегне. Слязъл той от коня и попитал лъва какво иска.

— Джуанин — казал лъвът, — ние сме четирима: аз, кучето, орелът и мравката. Трябва да разделим това убито магаре, ти имаш меч, разрежи го на части и го подели между нас.

Джуанин отрязал главата на магарето и я дал на мравката.

— Вземи я — казал Джуанин, — тя ще бъде за теб хубав дом, а вътре ще намериш толкова храна, колкото си искаш.

След това отрязал краката на магарето и ги дал на кучето:

— Гризи ги, докато си живо и здраво. След това изрязал вътрешностите на магарето и ги дал на орела:

— Тази храна е за теб. Можеш да я отнесеш с теб на върховете, където кацаш.

Всичко останало Джуанин дал на лъва, който бил най-големият от четиримата, и то се падало на него. След това Джуанин се качил на коня и се канел да продължи пътя си, когато чул, че лъвът отново го вика: „Да! — помислил си той, — навярно неправилно съм разделил магарето“. Но лъвът казал:

— Ти добре разреши спора и добре ни угоди. Ние искаме да ти се отблагодарим. Вземи този нокът, когато го наденеш на палеца си, ти ще станеш най-страшният лъв на земята.

— Ето ти единия от моите мустаци — казало кучето. — Когато си го поставиш на устните, веднага ще станеш най-бързоногото куче на света.

— Вземи това перо от моите крила — казал орелът. — С него ти ще бъдеш най-големият и силен орел, който лети в небесата.

— Аз ще ти дам една от моите лапички, — казала му мравката. — Щом я залепиш към твоето тяло, ще станеш такава малка мравчица, която не може да се види дори с лупа.

Джуанин благодарил на четиримата, взел подаръците и заминал. Само че не знаел дали да вярва или не на вълшебната сила на подаръците. Щом се отдалечил, той решил да ги изпробва. Най-напред той се превърнал на лъв, след това на куче, после на орел и на мравка, след това отново на мравка, на орел, на куче и на лъв, след това пак на орел, на мравка, на лъв и на куче и отново — на куче, мравка, лъв и орел, — така той се убедил каква е вълшебната сила на подаръците и много доволен продължил пътя си.

Когато излязъл от гората, той видял езеро и сред него замък. Това бил замъкът на магьосника Бездушко. Джуанин се превърнал на орел и кацнал на корнизата на един затворен прозорец. След това се превърнал на мравка и през една цепнатинка пропъзлял вътре в замъка. Там той попаднал в красива спалня, където на легло под балдахин спяла кралската дъщеря. Джуанин-мравката, започнал да се разхожда по бузата ѝ докато тя не се събудила. Тогава той отлепил от своето тяло мравешката лапичка и кралската дъщеря видяла пред себе си красив юноша.

— Не се бой — прошепнал Джуанин, като ѝ направил знак да мълчи. — Аз съм дошъл да те освободя! Ти трябва да узнаеш от магьосника как може той да бъде умъртвен.

Когато магьосникът се появил в спалнята, Джуанин отново станал мравка. Кралската дъщеря го посрещнала с ласкави думи, сложила го да седне в краката си и му взела главата на коленете си.

— Скъпи май, магьоснико, аз знам, че твоето тяло е без душа и че ти не можеш да умреш. Но мен ме плаши мисълта, че някой може да узнае къде е скрита твоята душа и да те убие. Това много ме тревожи.

— На теб мога да кажа къде е моята душа — отвърнал магьосникът. — Ти си затворена в моя замък и на никого не можеш да разкриеш тайната ми. За да бъде убит, нужен е лъв, който да победи черния лъв в моята гора. Ако черният лъв бъде убит от него, ще изскочи черно куче, което може да бъде догонено само от най-бързото куче в света. От убитото черно куче ще излети черен орел. Не знам дали има на света орел, който би могъл да се пребори с него! В черния орел има черно яйце. Който разбие това яйце в челото ми, ще пусне от него моята душа и аз ще умра. Ти какво мислиш, лесно ли е да се направи всичко това? Сега още ли ще се тревожиш, за моя живот?

Джуанин със своите малки мравешки ушички чул целия разговор и през цепнатината на прозореца изпълзлял обратно на корнизата. Там отново станал орел и отлетял в гората. В гората той се превърнал на лъв и започнал да обикаля из храстите, докато не намерил черния лъв. Черният лъв се хвърлил на лъва Джуанин. Но Джуанин бил най-силният лъв на света и разкъсал черния лъв.

На магьосника, който през това време бил в замъка, му се завило свят.

От черния лъв изскочило черно куче, което стремглаво се впуснало в бяг, но Джуанин се превърнал в най-бързото куче на света и настигнал черното куче. Двете кучета впили зъби едно в друго, затъркаляли се по земята и черното куче издъхнало.

От кучето излетял орел, но веднага Джуанин се превърнал в най-силния орел на света. Те закръжили в небето, удряли се един друг с клюновете си и се деряли с ноктите си, докато черният орел не свил крила и не паднал на земята. Пред това време магьосникът в замъка го тресяла треска и той треперел под купчина одеяла.

Джуанин отново се превърнал в човек, разтворил корема на орела и извадил от него черното яйце. След това се отправил към замъка и го дал на кралската дъщеря, която била безкрайно доволна от това.

— Как успя да се сдобиеш с него? — каза тя.

— Лесна работа — отговорил Джуанин. — Сега всичко зависи от теб.

Кралската дъщеря влязла в стаята на магьосника.

— Как се чувствуваш?

— А-а — изстенал магьосникът. — Някой иска да ми отнеме живота. Горко ми!

— Донесох една чаша с бульон. Изпий я.

Магьосникът се надигнал и се навел над чашата.

— Почакай, ще счупя едно яйце в бульона. Това е много полезно. — След тези думи кралската дъщеря разбила черното яйце в челото на магьосника и в същия миг Бездушко умрял.

Джуанин отвел при краля неговата дъщеря. Всички били щастливи и доволни и кралят веднага я оженил за Джуанин.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.